

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

Ὁ Ἀλφρέδος Μυσσέ.

Βενετία 1834

Αὐγουστῖος.

— Ὅχι, ὄχι!

Εἶνε ἀρκετὰ πειὰ αὐτά, μικρέ μου ἄγγελε... Τὸ ξέρω... Τὸ ξέρω... Τὸ ξέρω πόσο εἶσαι δυστυχοσμένος!

Ἐγὼ σ' ἀγάπησα σάν παιδί μου... Περισσότερο ἀπ' τὸ παιδί μου, καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα δυνατὰ καὶ παράφορα ὅπως καὶ πρὶν...

Ἡ πληγὴ μέσα στὴν καρδιά μου εἶνε ματωμένη... καὶ στάζει ἀκόμα αἷ-

μα, ἀγαπημένε μου...

Σὲ νοιώθω, σὲ συμπονῶ, σάν μιὰ μητέρα τὸ παιδί της.

Σὲ συγχωρῶ κι' ἐγὼ ὅπως καὶ ἐκείνη τὸ μονάκριβο ἀγόρι της...

Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν ἀντέχω πειὰ. Πρέπει νὰ χωρισθοῦμε... Πρέπει γιὰ πολὺν καιρὸ γιὰ πάντα ἴσως, δὲν ξέρω—νὰ χωρισθοῦμε, νὰ μὴν ἰδῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Ναί... ναί! Θὰ γίνω κακὴ... Ὅχι ὅμως μαζί σου, ἀλλὰ μὲ τὸν ἑαυτό μου... Θέλω νὰ θασανίσω λίγο τὸν ἑαυτό μου, νὰ τὸν κάνω νὰ ὑποφέρη, γιατί σ' ἀγάπησε, γιατί σὲ πόθησε, γιατί σοῦ πρόσφερε ὅλη τὴν ψυχὴ μου...

Θυμᾶσαι τί μοῦ εἶπες μιὰ μέρα; Πῶς μὲ τὴν πρώτη ἀφορμὴ πού θὰ μοῦ ἔδινες, μὲ τὴν πρώτη ἀπιστία, θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ κάνω ὅ,τι θέλω... νὰ σὲ τιμωρήσω... νὰ σὲ μπαταίσω... Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω. Δὲν ἔχω οὔτε τὸ θάρρος, οὔτε τὴν δύναμη...

Ὁ Θεὸς μοῦ χάρισε μιὰ τρυφερὴ ψυχὴ, μὲ ἡρεμὴ καρδιά... ἀνίκανη γιὰ κακία, ἀνίκανη γιὰ ἐκδίκηση...

Εἶμαι ὅμως ὑπερήφανη... Πολὺ ὑπερήφανη καὶ αὐτὸ τὸ ξέρεις ἐσὺ καλά...

Τί νὰ κάνω ὅμως τώρα; Σ' ἐρωτῶ. Πῶς νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν λαβύρινθο πού μ' ἔρριξε μὲ τὴν στάσι σου;

Ἡ ὑπερηφάνειά μου πληγώθηκε, Ἀλφρέδε... Πληγώθηκε καίρια, κι' ὁ ἐρωτᾶς μου ἔγινε πειὰ πόνος... πόνος... Ναί!... Ὁ Σαιντ - Μπέθ εἶχε δίκιο... Καλὰ τὸ προμάντευε...

Ἡ διαγωγή σου ἦταν ἀληθινὰ ἀξιοθρήνητη... Θεέ μου! Θεέ μου! Ὅταν τὸ σκέπτομαι φρίττω, μικρέ μου ἄγγελε...

Πῶς σ' ἄφηνα νὰ παρασυρθῆς ἀπὸ τὸ κρασί, ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἄπο τίς γυναῖκες...

Τώρα ὅμως πειὰ ὅ,τι κι' ἂν κάνω εἶνε ἀργά... Δὲν ὑπάρχει γιὰ σένα καμμιά θεραπεία...

Τὸ ξέρω, πῶς ὄλα, ὅσα σοῦ γράφω θὰ σὲ θυμώσουν, θὰ σὲ ἐρεθίσουν...

Μὰ πῶς ὅμως νὰ μπορέσω νὰ στά κρύψω, ἀφοῦ τὰ λόγια ἐρχονται στὸ στόμα μου ἐπιταχτικὰ ἀπὸ μιὰ ἀνώτερη, μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη;... Ὡ!... Εἶνε σπαραχτικὸ, Ἀλφρέδε, τὸ δικό μας ἐρωτικὸ ρωμάντσο... Ξέχασέ το!... Ξέχασέ το...

Ἐγὼ τὸ ξέχασα... Ναί!... Ναί!... Τὸ ξέχασα... Δὲν κλαίω, ὄχι, δὲν ζηλεύω, δὲν ποθῶ πειὰ τίποτε ἀπὸ σένα...

Συλλογίζομαι τὰ παιδιὰ μου... τὰ παιδιὰ πού ἔφερα στὸν κόσμο...

Καὶ γι' αὐτὰ κλαίω τώρα, Ἀλφρέδε... Γιὰ σένα φύλαξα ἄλλα δάκρυα!... Κάτι δάκρυα πού θγαίνουν ματωμένα καὶ πού μοῦ καίνε κάθε στιγμὴ τὰ μάτια μου...

Χαῖρε. Ἐνα τελευταῖο χαῖρε γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν δυστυχομένη ζωὴ μας...

Χαῖρε, Ἀλφρέδε... Ἀπὸ σήμερα εἶμαι μιὰ μητέρα, πού τὴν γέμισε ὀδύνη ὁ ἐρωτᾶς σου καὶ πού πρέπει πειὰ νὰ ξαναγουρίση τὰ παιδιὰ της...

Μὰ γιατί χωρίσαμε λοιπὸν τόσο θλιμμένοι καὶ οἱ δύο μας;... Ἐγὼ ἀκόμα δὲν ἔχω κλείσει μάτι. Ἐμείνα ὅλην τὴν νύχτα ἄγρυπνη, ἀναπολῶντας τὰ λόγια πού εἶπαμε...

Δὲν ἔπρεπε ὅμως νάρθης... Αὐτὸ δὲν σοῦ τὸ εἶπα... μὰ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ γράψω...

Ἡ ματιὰ σου, μόλις τὴν ἀντίκρυσα, μ' αἰχμαλώτισε... Τί ἤθελες νὰ κάνω;... Αὐτὸ ἦταν ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου...

Ναί! Τὸ εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴν σὲ ξαναἰδῶ, μὰ τώρα, τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν χθεσινὴ μας συνάντησι!...

Ἀλλοίμονο, μικρέ μου Ἀλφρέδε!... ἀγαπιόμαστε... ἀγαπιόμαστε πολὺ ἀκόμα...

Μὰ μπορεῖ ὅμως νὰ εἶμαστε εὐτυχισμένοι; Αὐτὸ ρωτᾶω κάθε στιγμὴ... Αὐτὸ μὲ κάνει νευρικὴ κι' ἀνήσυχη...

Ξέρω πῶς σ' ἀγαπῶ... πῶς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴ σκέψι σου, χωρὶς νὰ με κυτᾶζουν τὰ γλυκὰ σου μάτια, πού τὸση ὅμως καταστροφὴ φέρνουν καὶ στοὺς δύο μας...

Ναί!... Κύτταξε ὅμως... αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄθελα ἔφερα τὸ μυαλό μου στὴ ζωὴ σου καὶ στὴ δική μου ζωὴ...

Τι ἄβυσσος, τι θάραθρο πού τίς χωρίζει καὶ τίς δύο!...

Αὐτὸ εἶνε πού μὲ τρομάζει, Ἀλφρέδε... Αὐτὸ εἶνε πού μὲ τυραννεῖ καὶ μὲ θασανίζει...

Τί θὰ γίνῃ;... Τί θ' ἀπογίνῃ ἡ ἀγάπη μας, μὲ δύο τόσο ἀνόμοιες ζωές... Θέλεις νὰ φύγω;... Θέλεις νὰ δοκιμάσω νὰ σὲ ξεχάσω...

«Ναί!» θὰ μοῦ πῆς... μὰ θάρθης... «Ναί!» θὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ, μὰ θὰ σὲ δεχθῶ σάν πρῶτα, σάν χθὲς θράδου, στὴν ἀγκαλιά μου... γιατί δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, Ἀλφρέδε, νὰ κάνω ἀλλοιῶς... Δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου, παρά μονάχα ἂν σὲ σκοτώσω καὶ νὰ σκοτωθῶ κι' ἐγὼ...

Χαῖρε...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας

Εἶνε ὄρες, εἶνε στιγμές, πού ἡ καρδιά μου ξεσχιζέται ἀπὲ σπαραγμῶ...

Τρομάζω καὶ μόνο μὲ τὴ σκέψι πῶς ἀγαπιόμαστε ἀκόμα καὶ πῶς δὲν μπορούμε παρά ν' ἀγαπιόμαστε ἔτσι τρελλὰ καὶ παράφορα σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ...

Πές μου, μικρέ μου ἄγγελε, πιστεύεις πῶς μπορούμε νὰ εἶμαστε εὐτυχισμένοι μ' ἓνα τέτοιο ἐρωτᾶ;

Ναί, τὸ ξέρω, εἶσαι νεώτερός μου, εἶσαι ἀκόμα ἓνα παιδί καὶ ὕλες ἢ γυναῖκες μποροῦν νὰ γίνουν δικές σου...

Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω περισσότερα... Λίγη καλωσύνη πού πῆγα νὰ σοῦ πρσφέρω, μοῦ τὴν ἀνταπέδωσες μὲ μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσί... Κι' ὅμως αὐτὴ ἦταν ἡ προῖκα μου. Αὐτὸ εἶχα, αὐτὸ μποροῦσα νὰ σοῦ δώσω...

Διῶξε με λοιπὸν! Βρίσε με... Πές μου λόγια ψυχρά, ἐχθρικά... λόγια πού νὰ μπερῆσουν νὰ ξερριζώσουν ἀπὲ μέσα μου τὸ τρελλὸ αὐτὸ, τὸ ἄρρωστο, τὸ ἐφιαλτικὸ αὐτὸ πάθος τῆς ψυχῆς μου γιὰ σένα...

Αὐτὴ τὴ φορά, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Δὲν θὰ θυμώσω καθόλου... Δὲν θὰ ζητήσω καμμιά ἐξήγησι γιὰ τὴν στάσι σου αὐτὴ, οὔτε θὰ ἐνδιαφερθῶ νὰ μάθω τὴν ἀφορμὴ πού σ' ἔκανε νὰ μὲ διώξης.

Χαῖρε, ἄγγελέ μου.

Παρίσι, Νοέμβριος.

Γιὰ ν' ἀποφασίσῃς ἐπὶ τέλους κάτι, γιὰ νὰ τελειώῃ πειὰ αὐτὸ τὸ μαρτύριο καὶ γιὰ τοὺς δύο μας, πρέπει ν' ἀκολουθήσῃς τὸν δρόμο πού σοῦ λέει ἡ καρδιά σου.

Μόνο τὴν καρδιά σου νὰ ρωτήσῃς, Ἀλφρέδε... Αὐτὴ θὰ σὲ καθοδηγήσῃ καὶ μὴ συλλογίζεσαι παρά μόνον αὐτὴν καὶ ὄχι ἐμένα...

Ἄν θέλῃς νὰ ζήσω γιὰ σένα (Συνέχεια στὴ σελίδα 45).

Ἡ Γεωργία Σάνδη

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

φίλου του. Μά για ποιόν λόγο τώρα ;

Ο ιατροοικαστής, που έξεταζε από ώρα το πτώμα της ήθοποιου, έωσε τη λυσι του αινίγματος. Η ώραία Ιζέννυ είχε σπληνηριασθή με μια καρφίτσα, μ' αυτήν ακριβώς που είχε αφήσει το μαυρο σημαδάκι στο χέρι της Ιζέννυ. Μά τότε τι ήθελε το σπληνητήριο μέσα στο ποτήρι; Ο ιατροοικαστής είχε τη γνώμη ότι επρόκειτο περι σκηνοθεσίας!...

Ο Μπρεσσάρ άρχισε έτσι να βλέπει πιο καθαρά αυτήν τη ζοφερή υπόθεση. Η σκηνοθεσία του ποτηριού με το δηλητήριο εδύναμινε πως κάποιος που είχε δολοφονήσει τη Ιζέννυ βεβαίως να ενοχοποιήσει τον Πάωλ Σωτιέ και τον χοντρό φίλο του που έπιαν μαζί της. Ο Σωτιέ λοιπόν δεν ήταν ο δολοφόνος. Μά ποιος ήταν άρα γε; Ο Μπρεσσάρ δεν εοίστασε να υποψιασθή τον χλωμό και νευρικό νέο που είχε πλησιάσει τελευταίος την Ιζέννυ, την είχε «σκοντήσει» για να την ζυπνήσει από το μεθύσι και ύστερα είχε φύγει μόνος του. Αυτός δίχως άλλο ήταν ο δολοφόνος και αυτός θα είχε στήσει την γνωστή παγίδα με το τηλεφώνημα, για ν' απομακρύνει τους φίλους της ήθοποιου...

Ο μαυρος μπάρμαν έδωσε μια λεπτομερή περιγραφή των χαρακτηριστικών αυτού του νέου. Ο Μπρεσσάρ τότε κατέφυγε στα αρχεία της αστυνομίας κι' ανάμεσα στις φωτογραφίες των γνωστών λαθρεμπόρων των ναρκωτικών βρήκε μια, που είχε τα ίδια χαρακτηριστικά του χλωμού και νευρικού νέου του «Ρούλ». Ο λαθρεμπόρος αυτός ήταν ο Ζάν Περνώ, ένας «άσος» του υποκόσμου της Μονμάρτρης.

Από εδώ και πέρα, όλα τ' άλλα ήταν δουλειά του ασυρμάτου και των λαγωνικών της Ασφαλείας. Κι' αλήθεια, ύστερ' από ουδ' ημέρες, ο Ζάν Περνώ συνελήφθη στο αεροδρόμιο του Μπουρζέ τη στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν να πάρη το αεροπλάνο για την Αγγλία.

Ο λαθρέμπορος λοιπόν συνελήφθη άμέσως και ύστερ' από μια διεξονυχιστική ανάκριση, αναγκάστηκε να όμολογήσει ότι αυτός είχε δολοφονήσει τη Ιζέννυ Μορλάκ, για να την εκοικηθή. Η ώραία ήθοποιός τον είχε εγκαταλείψει τον τελευταίο καιρό για να κάνει λαθρεμπορικές επιχειρήσεις ναρκωτικών με τον Πάωλ Σωτιέ και τον χοντρό φίλο του. Επίσης, δολοφονώντας την Ιζέννυ, έφριξε κρυφά μερικές σταγόνες δηλητηρίου μέσα στο ποτήρι της, για να ενοχοποιήσει ως δολοφόνο τον Σωτιέ, τον άσπινδο έχθρό του.

Όλα λοιπόν τά είχε υπολογίσει μ' αξιοθαύμαστο τρόπο, εκτός από τη σατανική έξυπνάδα του αστυνόμου Μπρεσσάρ.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

να, δεν έχεις παρά να μου το πής...

“Αν πάλι δεν θέλεις, πρέπει κι' αυτό να μου το πής καθαρά. “Ας λήξη πειά αυτή ή κωμωδία... Συμβουλέψου την καρδιά σου, την ψυχή σου, το λογικό σου...”

Και κύτταξε πάντα τη ζωή σου, το δρόμο που πήρες και τραβάς.

Σκέψου μόνο ένα πράγμα, που στο έχω ξαναπή και που γι' αυτό έχω κάνει τόσους όρκους... Η ζωή μου σου ανήκει ολύτεια, ανεπιρέσσια. Είμαι δική σου ως τον θάνατο, Άλφρέδε... Κατάλαβέ το καλά αυτό και αποφάσισε...

Αποφάσισε, μικρέ μου άγγελε και δώσε κάποια λύσις' αυτό το μαρτύριό μας, γιατί άλλοιως ο θάνατος της αγάπης μας είνε μοιραίος.

Στο γράμμα σου που περιμένω, εξήγησέ τά μου όλα... όλα...

“Αν πάλι θέλεις να μιλήσουμε, προφορικώς ειδοποίησέ με να έλθω...”

Μήπως προτιμάς να με ιδής εκεί στο γνωστό μας μέρος, άπόψε στάς 10 το βράδυ ;

Χ α ι ρ ε.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣΙ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 24)

λους της, διασκεδάζοντας έτσι ως το πρωί. Αυτή ή ζωή μ' έκανε να υποφέρω, μά δεν ήθελα να της κάνω καμμιιά παρατήρησι, για να μη θεωρηθώ ως δύστροπος σύζυγος. Μπορεί ωστόσο να ήταν λάθος μου, γιατί ύστερ' από λίγον καιρό άντελήφθη μόνος μου ότι με έξεθετε. Η Ίρην με άπατούσε με τον πιο σκληρό και τον πιο αδιάφορο τρόπο. Ζήτησα λοιπόν διαζύγιο, το έκέρδισα και κλείσθηκα πάλι στη μοναξιά μου. Αυτές όμως ή συνεχείς απογοητεύσεις, μ' έκαναν νευρικό κ' ιδιότροπο κι' έτσι άρχισα να δίνω την έντύπωσι πως έκανα τρέλλες. Κι' όμως αυτές ή τρέλλες μου δεν ήταν τίποτε άλλο παράξαφνικά ξεσπάσματα του έγωισμού μου που είχε πληγωθή βαθειά και ζητούσε μια παρηγοριά και μια ίκανοποίησι. Τρελλός; Μά βέβαια, ένας άπογοητευμένος, ένας τραγικός άνθρωπος, δίδει την έντύπωσι.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

(Συνέχεια στη σελίδα 41)

ριο, μόλις όσφρανη τη μρωδιά του αιματος. Από την Ίουεήθ ως την Ίωάννα ντ' Άρκ, υπάρχει μια άτελείωτη σειρά ήρωικών γυναικών που αφήνουν καταληκτικούς τούς άνδρες.

Μά κι' ο πολέμος με τις Άμαζόνες, που αναφέρει ή ιστορία δεν είνε ένα ακόμη παράδειγμα της γυναικείας άντοχής στις πιο σκληρές δοκιμασίες της ζωής; Όπως ξέρετε, ή Άμαζόνες με την βασίλισσα τους άποτραυήχτηκαν πολεμώντας διαρκώς με τους άνδρες στα βουνά του Καυκάσου, άπ' όπου κατάγεται ολόκληρη ή λευκή φυλή μας, κι' από εκεί έσκακούλούθησαν ν' άγωνίζονται άπελπισμένα κατά των άνδρών.

Είνε όμως περιττό να καταφεύγει κανείς σε τόσο μακρινά παραδείγματα. Έχουμε άλλα πιο πρόσφατα και πιο έκπληκτικά, που επιβεβαιώνουν τους παραπάνω ισχυρισμούς των έπιστημόνων. Κατά τον ρωσοπολωνικό πόλεμο, τόσο στη Ρωσία, όσο και στην Πολωνία και κυρίως μάλιστα σ' αυτήν την τελευταία χώρα, οργανώθηκαν λόχοι γυναικών που πολέμησαν μ' έναν εκτήκτικο ήρωισμό, που ξεπερνούσε πολλές φορές την τόλμη και το θάρρος των άνδρών. Ο Άγγλος φυσιολόγος Ρούθλαν αναφέρει σ' ένα άρθρο του ότι έγνώρισε δυο Πολωνίδες λοχαγούς που είχαν ένα σωρό τραύματα: ή πρώτη δεκαεννέα και ή δεύτερη δώδεκα! Επίσης και μια συνταγματάρχισσα του τσαρκού στρατού είχε δεκαπέντε ολόκληρα τραύματα! Στην Κίνα, και ειδικώς στη δημοκρατία της Καντών, τά γυναικεία συντάγματα είχαν παραπάνω από οχτώ χιλιάδες Κινέζες: Επίσης εκατόν δεκατέσσερες γυναικες ανήκαν στην αεροπορία κι' από αυτές, ή πιο αξιοθαύμαστη είνε ή δεσποινίς Μουί, ή Κινέζα μίς Έρχαρτ της Καντών.

Με και στην Νικαράγουα, κατά τον τελευταίο εμφύλιο πόλεμο, σχηματίσθησαν λόχοι γυναικών που είχαν ως άρχηγό τους την στρατηγίνα Λουζιάννα Όλιβαρές, την ώραϊότερη γυναίκα της Νικαράγουας.

Τί θα συμβή στομέλλον; Σε τί συμπέρασμα κατέληξε ή παραπάνω έρευνα των διασημοτέρων φυσιολόγων της έτυχής μας; Στο έξης: οι κύκλοι της ιστορίας του ανθρώπινου γένους επαναλαμβάνονται και θα επαναλαμβάνονται επ' άπειρον. Η γυναίκες λοιπόν δεν θ' άργήσουν πάλι να καταλάβουν την θέση τους στην πρώτη γραμμή της κοινωνικής ζωής, όπως άλλοτε κατά την πρωτόγονη και προϊστορική έποχή του κόσμου.

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΟΥΣ ΚΡΑΟΥΣΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 20)

τες. “Εβλεπε διαρκώς όλους τούς έγκληματίες που είχε άποκεφαλίσει κι' επανελάμβανε με τρόμο τά τελευταία λόγια τους.

Μια νύχτα, που είχα πάει κρυφά στο σπίτι του, τον άκουσα να λέη, μέσα στον ύπνο του :

— “Εσύ είσαι Κάρλ Μπουττλερ ;” (Ο Μπουττλερ ήταν ένας άπό τούς πιο άπαίσιους δολοφόνους της Γερμανίας. Ο Γιούλιους Κράουτς του είχε κόψει το κεφάλι, έδω και λίγο καιρό.) Γιατί λοιπόν δεν μιλάς ; “Εσύ είσαι Κάρλ ; Μήπως σ' έκανα να πονέσης; Γιατί άποτραβιέσαι; “Ελα να σφίξουμε το χέρι.. “Ελα να πιούμε στην υγεία των δικαστών σου !...”

Ο δήμιος του Βερολίνου είχε άρχισει να τρελλαίνεται. Κατά την τελευταία του εκτέλεσι, πριν άποκεφαλίσει τον «πελάτη» του τον είχε άγκαλιάσει και τον είχε φιλήσει πολλές φορές στο πρόσωπο. Η άρχές λοιπόν άρχισαν ν' άνησυχούν και δεν άργησαν να τον άντικαταστήσουν με τον πρώτο από τούς βοηθούς του.

Ο Γιούλιους Κράουτς τότε κλείσθηκε στο σπίτι του και δεν ήθελε να δεχθή κανένα, ούτε κι' αυτούς τούς πρώην βοηθούς του. Νόμιζε πως τον καλούσαν εκείνοι που τούς είχε κόψει το κεφάλι με τον πέλεκυ του. Κι' έτσι, ύστερ' από τρεις ήμέρες, ή κόρη του ή Μίνα, που είχε πάει να τον έπισκεφθή, τον βρήκε νεκρό στη μέση της κάμαράς του. Ο Γιούλιους Κράουτς είχε κόψει το λαιμό του μ' ένα μαχαίρι. Δίπλα του βρισκόταν ο μοιραίος πέλεκυς του. Σ' αυτόν άπάνω ο δήμιος του Βερολίνου είχε γράψει τελευταίο τ' όνομά του!...

Αυτό το τέλος είχε ο Γιούλιους Κράουτς που δεν μπόρεσε ποτέ να νοιώση τη στοργή και την αγάπη των ανθρώπων.»

τρελλού!

Αυτό άκούω τώρα διαρκώς κι' από τη δεύτερη γυναίκα μου. Μά δεν είμαι τρελλός! Υποφέρω μόνο, περισσότερο άπό κάθε άλλο άνθρωπο, γιατί όλες άνεξαιρέτως ή γυναικες μου φέρθηκαν με τον πιο σκληρό και τον πιο άπάνθρωπο τρόπο. “Αν δεν μ' αγαπούσαν, δεν έπρεπε να με γελάσουν, να με άπατήσουν, να με ταπεινώσουν. Κι' ωστόσο, αυτό συνέβη και με τον Γκάρρετ, όπως και με τον Μάξ Λίντερ. Αυτοί δεν μπόρεσαν ως το τέλος να υποφέρουν μια τέτοια μαρτυρική ζωή κι' αυτοκτόνησαν. Μήπως με περιμένει κι' έμένα ή ίδια τύχη; Μπορεί... Μά αν αυτοκτονήσω καμμιιά ήμέρα, δεν θέλω να πη κανείς πως ήμουν ένας τρελλός. Είμαι ένας δυστυχής άνθρωπος με μια ματωμένη καρδιά...”

ΜΠΑΣΤΕΡ ΚΗΤΟΝ